

følgelig, at man har valgt de rigtige Grænser, de er ganske i Overensstemmelse med dem, jeg i sin Tid foreslog.

Jeg gør i samme Forbindelse opmærksom paa, at det sikkert ogsaa bør overvejes i Udvalget, om man med Hensyn til Landbrugsvirksomhed burde gaa samme Vej eller blive staaende ved den Grænse, om den paagældendes Ejendom ved Vurdering til Ejendomsskyld er sat til højere Værdi end 6,000 Kr. Saa længe vi har den nugældende Lov om Landbrugsulykkesforsikring, hvor Forsikringspligten afhænger af Ejendomsskyldvurderingens Størrelse, er det en Nødvendighed at have netop denne Vurderingssum som Grundlag i saa Henseende, da man skal have noget fast og bestemt at gaa ud fra. Men i det Øjeblik, Forsikringspligten afhænger af, om de paagældende beskæftiger Arbejdere eller ikke, bliver Vurderingssummen, 6,000 Kr., i Virkeligheden Kriterium for noget andet, nemlig for, om de paagældende skal være berettigede til Statstilskud, og naar der er Tale om, hvorvidt den paagældende bør komme i Betragtning i saa Henseende, er det ikke saa afgjort, at de 6,000 Kr. Ejendomsværdi er den rette Grænse. Saa længe man siger, at vi skal have en Grænse for, hvilke Ejendomme der har Forsikringspligt og hvilke ikke, er vi nødte til at finde en Maalestok. Man tog da den Gang de 6,000 Kr. Ejendomsværdi som Grænse, og det har jeg ikke noget at indvende imod, men i det Øjeblik, der er Tale om at udmaale den paagældende forsikringspligtiges Krav paa at faa Del i Statstilskuddet, er det ikke saa givet, at 6,000 Kr. Ejendomsværdi er det afgørende. Ærede Medlemmer, der kender Forholdene saavel indenfor Haandværk og Industri som paa Landet, vil sikkert give mig Ret i, at der kan være Folk med en Ejendom til over 6,000 Kr.s Værdi, som har Tjenestefolk og andre og altsaa er forpligtede til at holde dem forsikrede, men dog kan trænge meget til at faa Statstilskud, og som i Virkeligheden, naar Formuesomstændighederne skulde være afgørende, skulde have Statstilskud, og at der kan være Folk, hvis Ejendom er værderet til under 6,000 Kr., som der i Virkeligheden ingen Grund er til at give Statstilskud. Jeg synes, at da vi dog er nødte til paa Haandværkets og Industriens Omraade at have en Indtægtsgrænse, fordi Sagen ikke der kan afgøres efter Ejendomsskyldvurderingen — mange af dem sidder i lejede Lejligheder —, er der Grund til i hvert Fald at overveje Muligheden af at indføre

samme System for Landbrugets Vedkommende, altsaa opgive Grænsen, de 6,000 Kr., der i sin Tid var berettiget, fordi Spørgsmaalet var, om de paagældende var forsikringspligtige eller ikke.

Jeg skal med disse Ord anbefale saavel Lovforslaget i Almindelighed som de af mig nævnte Spørgsmaal og maaske ogsaa andre, der maatte komme frem, til en velvillig Behandling, idet jeg gaar ud fra, at der fra alle Sider er Enighed om, at den fortsatte Behandling bør foregaa i et Udvalg.

L. D. Rasmussen: Det Lovforslag, der i dette Øjeblik ligger paa det høje Tings Bord, er af en meget vidtrækkende Betydning. Det samler den i Forvejen noget spredte Lovgivning om dette Emne i en enkelt Lov. Man har i den hittidige Lovgivning slaaet fast, at Følgerne af Ulykkestilfælde, som overgik Arbejdere under Udøvelsen af deres Gerning, ikke skulde bæres af Arbejderne selv, men Virkningen af Ulykkerne skulde mildnes ved Hjælp af det offentlige Indgriben. Følgerne skulde ikke, som før i Tiden, bæres af den enkelte Arbejder. Det var ogsaa urimeligt at forlange dette. Det er naturligt, at man er gaaet til den Ordning, man har fastslaaet i 1898, thi Arbejderen producerer, om end ved et Mellemlid, til Samfundets Behov de mange Ting, som et moderne Samfund maa stille Krav om, og det maatte derfor anses for naturligt, at Samfundet beskyttede denne Værdifrembringer imod Følgerne af Begivenheder, hvorover den paagældende ikke paa nogen Maade kunde være Herre. Men ogsaa bedømt fra et rent samfundsmæssigt Standpunkt, set ud fra et Samfølelsesstandpunkt, var det nødvendigt at bryde med den Opfattelse, at enhver burde skøtte sig selv, thi der var allerede paa det Tidspunkt ude i det praktiske Liv sket et Brud med den Opfattelse. Tilstandene var allerede begyndt at forme sig saaledes, at naar der overgik en Arbejder en Ulykke, var der private, der var behjælpelige med at mildne Følgerne for den paagældende. Man skulde blot have denne Hjælpsomhed samlet og organiseret. Det skulde ikke bero paa en Tilfældighed, saa den ene blev hjulpet, den anden ikke, og det var derfor kun naturligt, at man benyttede Staten som den store Organisator. Thi hvad er vel Meningen med Dannelse af et Samfund, og hvad er Aarsagen til, at man søger sammen i Samfund? Samfund er, om jeg saa maa sige, en Sammenslutning af Enere,